

[N. P. Andreasen.]

ge, at man ikke allerede for mange Aar siden har fundet det rigtigt at gennemføre en virkelig effektiv Grundskyldslov.

Det næste Punkt, jeg gerne vil omtale, er, at mit Parti lægger overordentlig megen Vægt paa Afsnittet i vor Betænkning om Familieoverdragelse af Jorden. Vi gør det udelukkende af den Grund, at vi er af den bestemte Opfattelse, at hvis vi skal — og det skulde vi gerne — ind i en omfattende Udstykningspolitik her i Landet, maa vi først og fremmest se at faa Jorden fra de allerstørste Gaarde — jeg kunde næsten sige: fra de Herregaarde, der ligger spredt over det ganske Land. Det er først og fremmest fra disse, man naturligt kan kræve at faa Jord til den Udstykning, her er Tale om, og det er jo en kendt Sag, at disse Ejendomme kommer saa godt som aldrig ud i den frie Handel — en enkelt kan engang imellem komme det, men ellers er det saaledes, at disse Gaarde vandrer fra den ene Slægt til den anden. Den ene Arving overtager Ejendommen efter den anden, og det er ikke nær altid saadan, at det kun er en enkelt Gaard, der drejer sig om; nej, der kan godt være flere Gaarde, der gaar over til den samme Arving, og der kan godt til den samme Gaard høre en lang Række Forpagtergaarde, som glider med over.

Det er min bestemte Opfattelse, at her skal man sætte ind gennem en Lovgivning, saaledes at man først og fremmest henter Jorden fra disse Ejendomme. Vi vil betragte det som noget meget trist, hvis det skal udvikle sig derhen — hvad der har været nogen Tendens til i den senere Tid —, at Statens Jordlovsudvalg køber de smaa og mellemstore Bøndergaarde og skiller dem ad ved Udstykning. Men hvad skal man gøre, naar man ikke kan faa fat i noget andet? Hvis man følger vort Forslag her, vil der være Mulighed for at faa fat i Jord fra de store Gaarde, og det er i Virkeligheden Maalet med det.

Vi har i vort Forslag opstillet en Skala for Aflevering af Arealer. Den begynder med en Grundværdi af 40 000—50 000 Kr., i hvilket Tilfælde der kan kræves afleveret

Arealer, som svarer til i det højeste en halv Snes pCt. af Grundværdien, og den gaar op til 200 000 Kr.s Grundværdi, hvoraf der kan kræves afleveret 50 pCt. af Grundværdien. Dette Forslag kan vi godt forhandle om, saavel som vi kan forhandle om andre Enkeltheder i Forslaget, men hvad Principet angaar, tror jeg ikke, man faar os med til en Jordlovgivning, der ikke sikrer Jord til Udstykning ad de Veje, jeg her har peget paa.

Jeg kunde have Lyst til lige at fremføre min Beklagelse af, at den Kommission, som behandler Spørgsmaalet om Nedlæggelse af for smaa Brug, og som blev nedsat et Stykke Tid før den anden Jordlovskommission, ikke er blevet færdig, saaledes at vi kunde behandle et Lovforslag herom samtidig med de foreliggende. Det er jo nemlig et Spørgsmaal, som er — jeg havde nær sagt — af lige saa stor Betydning, men tillige et Spørgsmaal, som man alligevel nemt kan overse. Det er jo, jeg kunde næsten sige, noget af en Skandale, at man her i dette Land, samtidig med at vi alle sammen arbejder for Udstykning, samtidig med at vi har oprettet 26 000—27 000 nye Brug, maa konstaterer, at det ene mindre Landbrug — ikke mindst i de senere Aar — nedlægges efter det andet og bliver sammenlagt med større Gaarde. Det er nu alligevel et Stykke Politik, man maa kunne overkomme at forhindre ved en Lov. Saadan som Loven af 1925 er affattet, ser det ikke ud til, at vi kan forhindre det. Vi faar Henvendelser ude omkring fra, fra næsten alle Amter og i mange Tilfælde ogsaa fra Sognekommuner gennem Husmandsforeningerne med Klager over, at nu er det Brug blevet nedlagt og nu dette. Man har ingen anden Udvej end at sende disse Klager til Landbrugsministeriet. Og Landbrugsministeriet tager imod dem, men vi hører aldrig mere derom. Det er et trist Stykke Lovgivningsarbejde, og jeg vil meget henstille til den højtærede Landbrugsminister at drage Omsorg for, at den Kommission, der skal fremkomme med Forslag i saa Henseende, bliver færdig inden saa forfærdelig længe, for det er efter min Formening noget, der haster.